ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **A. S.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2010, č. X, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 5. 2011, č. j. 2 Ad 1/2011 - 39,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 5. 2011, č. j. 2 Ad 1/2011 - 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) ze dne 2. 5. 2011, č. j. 2 Ad 1/2011 – 39 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 26. 11. 2010, č. X (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Tímto rozhodnutím stěžovatelka zamítla námitky žalobkyně proti svému rozhodnutí ze dne 8. 10. 2010, č. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), které zároveň potvrdila jako správné. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobkyni přiznán ode dne 16. 6. 2007 starobní důchod ve výši 973 Kč měsíčně podle ustanovení § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) a to s přihlédnutím k ustanovením čl. 45 a 46 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a počínaje dnem 1. 5. 2010 též k čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se stěžovatelka zabývala mj. žalobkyní uplatněnými námitkami, které spočívaly v tom, že žalobkyně nesouhlasila se stanovením

doby pojištění v Rakousku, kde jí bylo podle jejího názoru započítáno 11 měsíců z roku 2006, v nichž ale žalobkyně nepobírala žádný příjem, z něhož by bylo odváděno pojistné na důchodové pojištění. Žalobkyně v této době pobírala zálohu na starobní důchod (Pensionvorschluss Arbeitslosengeld), a to až do vydání vlastního rozhodnutí o přiznání starobního důchodu v Rakousku od 1. 1. 2006. Po celý rok 2006 tedy žalobkyně pobírala v Rakousku pouze starobní důchod. Dále žalobkyně namítala i nesprávně stanovenou výši procentní výměry. Stěžovatelka citovala relevantní právní úpravu vycházející z čl. 45 odst. 1, čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, dále z čl. 41, 43 a 15 odst. 3 Nařízení Rady (EHS) č. 574/72, jakož i právní úpravu § 33, § 34 odst. 1 a § 15 zákona o důchodovém pojištění týkající se výpočtu důchodu (základní a procentní výměry). Stěžovatelka vycházela při výpočtu dávky z toho, že žalobkyně získala v českém důchodovém pojištění 3980 dnů, v rakouském důchodovém pojištění 8100 dnů a v německém důchodovém pojištění 1768 dnů, tedy celkem 13 848 dnů doby pojištění (37 roků a 343 dnů), a to na základě doby pojištění potvrzené rakouským nositelem pojištění na formuláři E 205 AT ze dne 22. 10. 2009 v celkovém rozsahu 332 měsíců. Vzhledem k tomu, že doba pojištění získaná žalobkyní v Rakousku byla vykázána v jiných jednotkách, než ve kterých se počítají doby pojištění podle českých právních předpisů, byl stěžovatelkou proveden jejich přepočet podle pravidel uvedených v čl. 15 odst. 3 písm. c) bodu iii) a vi) nařízení Rady (EHS) č. 574/72 (1 měsíc = 30 dnů, přičemž celková doba pojištění v jednom kalendářním roce nesmí překročit 360 dnů). Stěžovatelka dobu pojištění získanou v Rakousku v období od 1. 1. 2006 do 30. 11. 2006 byla z rozhodného období let 1986 – 2006 vyloučena v rozsahu 330 dnů a zároveň ji stěžovatelka hodnotila jako dobu pojištění, neboť byla potvrzena a vykázána rakouským nositelem pojištění na formuláři E 205 AT ze dne 22. 10. 2009 jako doba rovnocenná době pojištění (náhradní doba) s poznámkou „Pensionsvorschluss – Arbeitslosengeldbezug“. Doba od 1. 12. 2006 do 31. 12. 2006 byla hodnocena již jen jako doba vyloučená podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, neboť tato doba nebyla potvrzena rakouským nositelem pojištění jako doba pojištění či náhradní doba pojištění v Rakousku, a proto se nejedná o dobu získanou podle právních předpisů jiného členského státu. Stěžovatelka poté nejprve aplikovala mechanismus výpočtu dílčího důchodu podle příslušných ustanovení nařízení č. 1408/71 a nařízení č. 574/72, přičemž dospěla k závěru, že starobní důchod by v tomto případě činil 973 Kč měsíčně. Porovnala tedy tento výpočet s postupem podle nových nařízení č. 883/2004 a prováděcího nařízení č. 987/2009, která nabyla účinnosti dnem 1. 5. 2010, neboť jí to ukládal čl. 94 odst. 1 nařízení č. 987/2009. Aplikovala čl. 13 odst. 2 nařízení č. 987/2009, který stanoví, že pravidla přepočtu nesmí vést v rámci jednoho kalendářního roku k době kratší, než je možné roční maximum dob stanovených podle příslušných právních předpisů. Z toho důvodu činila doba pojištění žalobkyně přepočítaná podle nové právní úpravy 8202 dnů v rakouském důchodovém pojištění, 1778 dnů v německém důchodovém pojištění a 3980 dnů v českém důchodovém pojištění, tedy celkem 13 960 dnů (tj. 38 roků 90 dnů). Za použití metody průměrných indexovaných výdělků stěžovatelka vypočítala úhrn ročních vyměřovacích základů a na základě dílčení vypočítané teoretické procentní výměry starobního důchodu a z toho vypočítala výši dílčího důchodu 988 Kč. Jelikož takto zjištěná výše dílčího důchodu je podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 vyšší než starobní důchod vypočítaný podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, přiznala stěžovatelka žalobkyni důchod ve výši 988 Kč. V závěru odůvodnění uvedla, že pokud by po ukončení námitkového řízení bylo zjištěno, že doba od 1. 1. 2006 do 30. 11. 2006 neměla být hodnocena jako doba pojištění, ale jen

jako doba vyloučená ve smyslu § 16 odst. 4 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, bude proveden přepočet důchodu.

Proti napadenému rozhodnutí žalobkyně podala žalobu osobně dne 10. 1 2011 ke krajskému soudu, v níž zejména namítla, že stěžovatelka nesprávně stanovila dobu jejího pojištění v Rakousku, do níž bylo chybně započítáno i 11 měsíců z roku 2006, kdy žalobkyně neodváděla žádné pojistné. V této době jí byla vyplácena záloha na starobní důchod (Pensionvorschluss Arbeitslosengeldbezug) až do vydání vlastního rozhodnutí o přiznání jejího starobního důchodu v Rakousku. Na tom nic nemohl změnit ani fakt, že jí byla tato dávka vyplácena úřadem práce. Následné rozhodnutí o přiznání starobního důchodu rakouským nositelem pojištění bylo vydáno až dne 1. 12. 2006, ale důchod byl na základě tohoto rozhodnutí přiznán již k datu 1. 1. 2006. Tento rozdíl v době pojištění má totiž dopad i do součtu všech dob pojištění a má vliv na výši vypočteného starobního důchodu. Žalobkyně tedy nesouhlasila se zjištěnou dobou pojištění použitou stěžovatelkou pro výpočet důchodu. V dalším žalobním bodě namítá nesprávnost přepočtu délky vyloučených dob podle ustanovení čl. 15 odst. 3 nařízení Rady (EHS) 574/72 , které se ovšem nevztahuje na výpočet délky vyloučené doby, nýbrž pro stanovení doby pojištění. Stěžovatelka tímto výkladem porušila zásady materiálního právního státu a navíc zároveň nepoužívá toto pravidlo pro přepočet dnů rozhodného období, což je podle žalobkyně nesprávný postup. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci k novému rozhodnutí stěžovatelce. Zároveň požádala o přiznání úroků z prodlení za dobu od 16. 6. 2007 až do zaplacení jednotlivých splátek důchodu.

Krajský soud žalobě vyhověl a napadeným rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí a vrátil stěžovatelce věc k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že mezi rozhodnutím o přiznání starobního důchodu rakouským nositelem pojištění od 1. 1. 2006 a údajem o náhradní době ve formuláři E 205 AT je rozpor. Odstranění tohoto rozporu stěžovatelka sledovala podáním žádosti nositeli rakouského důchodového pojištění ze dne 25. 11. 2010, tedy v době před vydáním rozhodnutí o námitkách žalobkyně. Napadené rozhodnutí však bylo vydáno, aniž bylo vyčkáno na reakci rakouského nositele pojištění, ačkoliv jeho sdělení mělo pro vydání napadeného rozhodnutí význam a již sama žádost žalované ze dne 25. 11. 2010 pro rakouského nositele pojištění svědčí o pochybnostech o skutkovém stavu významném pro správný výpočet dávky. Pochybnosti o správnosti formuláře E 205 AT byly potvrzeny, když žalované v době po vydání a doručení napadeného rozhodnutí byl zaslán formulář datovaný dnem 17. 12. 2010, v němž se v roce 2006 žádná náhradní doba neprojevuje. Formulář E 205 AT z roku 2009 nebyl proto v rubrice o náhradní době pro rok 2006 správně vyplněn, jestliže se žalobkyně stala poživatelkou starobního důchodu v Rakousku od 1. 1. 2006. Krajský soud připustil, že napadené rozhodnutí bylo zřejmě vydáno pod tlakem žaloby na ochranu proti nečinnosti žalované uplatněné u krajského soudu, což však neznamená, že nebylo důvodu vyčkat zprávy rakouského nositele pojištění o skutečnosti významné pro výpočet dávky, o které vyvstaly v průběhu řízení pochybnosti. To mělo za následek, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě vadně zjištěného skutkového stavu věci. Nepřesnost formuláře E 205 AT byla odstraněna vydáním nového formuláře z prosince 2010, přičemž se tak stalo k žádosti žalované. Z toho krajský soud dovodil, že v dalším řízení bude stěžovatelka povinna nově stanovit rozsah vyloučené doby se zřetelem ke zjištění, že žalobkyně byla poživatelkou starobního

důchodu podle rakouského práva od 1. 1. 2006. Z téhož důvodu krajský soud shledal vadným i výpočet procentní výměry starobního důchodu. Z uvedených důvodů krajský soud vrátil věc stěžovatelce k dalšímu řízení.

V kasační stížnosti proti napadenému rozsudku stěžovatelka uvedla, že brojí proti tomuto rozsudku z důvodu jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Hned v úvodu své kasační stížnosti stěžovatelka poukázala na skutečnost, že v průběhu soudního řízení před krajským soudem jí byl dne 23. 12. 2010 doručen formulář E 205 AT vyhotovený rakouským nositelem pojištění a potvrzující dobu pojištění do 31. 12. 2005, na jehož základě stěžovatelka vydala dne 27. 1. 2011 rozhodnutí č. X, jímž byl zvýšen starobní důchod žalobkyně ode dne 16. 6. 2007. Pro účely stanovení osobního vyměřovacího základu stěžovatelka vyloučila dobu, po kterou žalobkyně pobírala starobní důchod v Rakousku, tzn. období od 1. 1. 2006 do 30. 11. 2006. Toto rozhodnutí je součástí spisové dokumentace stěžovatelky. Tímto rozhodnutím byl realizován právní názor obsažený v napadeném rozsudku. Žalobkyně přitom proti tomuto rozhodnutí nepodala ani námitky, ani žalobu, a to i přesto, že proti napadenému rozhodnutí podala žalobu obsahující tři žalobní body, z nichž se krajský soud zabýval v napadeném rozsudku pouze jedním z nich. Z těchto důvodů lze na rozhodnutí stěžovatelky ze dne 27. 1. 2011 pohlížet jako na rozhodnutí vydané podle § 62 s. ř. s., neboť žalobkyně byla plně uspokojena, což sama uvedla ve vyjádření ke kasační stížnosti. Z těchto důvodů stěžovatelka nemůže v dalším správním řízení, v němž by byla povinna rozhodnout o všech námitkách žalobkyně, dostát právnímu názoru krajského soudu vysloveném v napadeném rozsudku a vydat nové rozhodnutí se zřetelem ke zjištění, že žalobkyně byla poživatelkou starobního důchodu podle rakouského práva od 1. 1. 2006. Z uvedených důvodů stěžovatelka má za to, že krajský soud měl postupovat podle ustanovení § 62 odst. 4 s. ř. s., a proto navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení, případně aby Nejvyšší správní soud současně se zrušením napadeného rozsudku rozhodl o zastavení řízení, neboť pro tento postup byly důvody již v řízení před krajským soudem. Zároveň stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 13. 7. 2011 žalobkyně uvedla, že kasační stížnost je zcela bezpředmětná. Důvodem je to, že stěžovatelka sama vydala v průběhu soudního řízení dne 27. 1. 2011 (tzn. před vynesením napadeného rozsudku krajského soudu) nové rozhodnutí ohledně jejího důchodu. Toto rozhodnutí ze dne 27. 1. 2011, č. X již uvádí plnou procentní výměru jejího starobního důchodu ve výši 1844 Kč, na rozdíl od napadeného rozhodnutí stěžovatelky. Proti novému rozhodnutí si žalobkyně nepodala námitky ani žalobu, a proto nabylo právní moci. Z toho důvodu žalobkyně považuje za nepochopitelné, proč se stěžovatelka domáhá svou kasační stížností zrušení napadeného rozsudku a proč se domáhá přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Toto vyjádření žalobkyně doplnila podáním ze dne 11. 9. 2011, v němž uvedla, že nesdílí názor stěžovatelky, že bude povinna v případě zamítnutí její kasační stížnosti provést závazný pokyn krajského soudu uvedený v napadeném rozsudku a vydat nové rozhodnutí o starobním důchodu žalobkyně, neboť krajský soud nic takového v napadeném rozsudku nenařídil. Žalobkyně vyjádřila domněnku, že stěžovatelka může

správní řízení i při zachování právní moci napadeného rozsudku zastavit s poukazem na nové rozhodnutí vydané dne 27. 1. 2011. Podle žalobkyně ovšem není možné na toto rozhodnutí nahlížet jako na rozhodnutí vydané podle § 62 odst. 1 s. ř. s., jímž by byla uspokojena, neboť nebyly splněny předpoklady takového postupu. Zároveň však žalobkyně uvedla, že nové rozhodnutí stěžovatelky ze dne 27. 1. 2011 akceptuje, neboť se přiblížilo k jí požadované výši důchodu a žalobkyně nechce ztrácet další roky „bojem s tímto úředním molochem“. Nepovažuje to však za uspokojení svého nároku, neboť požadovala ještě omluvu a přiznání úroků z prodlení. Přesto však uvedla, že je pro ni „hlavní, že ČSSZ konečně uznala jí vypočtenou výši důchodu“ a ze žalobních bodů tedy zbývá již jen otázka přiznání požadovaných úroků z prodlení. Z uvedených důvodů žalobkyně setrvala na návrhu zamítnout kasační stížnost jako nedůvodnou.

Ze spisu stěžovatelky a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

V důchodovém spisu je založen nový formulář E 205 AT vydaný dne 17. 12. 2010 rakouským nositelem pojištění (Pensionsversicherunganstalt), v němž je uvedena doba pojištění a náhradní doba pojištění v Rakousku, kterou žalobkyně získala až do 31. 12. 2005. Od 1. 1. 2006 tento formulář již žádnou dobu pojištění ani náhradní dobu pojištění neuvádí. Celkem žalobkyně odpracovala podle tohoto formuláře 321 měsíců.

V důchodovém spisu žalobkyně je založeno rozhodnutí stěžovatelky ze dne 27. 1. 2011, č. X, jímž bylo podle ustanovení § 29 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, jakož i podle čl. 45, 46 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a od 1. 5. 2010 s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a nařízení č. 987/2009 rozhodnuto o tom, že žalobkyni se zvyšuje důchod ve výši 998 Kč měsíčně. V odůvodnění je uvedeno, že dne 23. 12. 2010 obdržela stěžovatelka od rakouského nositele pojištění nové potvrzení o době pojištění v Rakousku (E 205 AT) do 31. 12. 2005. Dobu od 1. 1. 2006 do 30. 11. 2006, kdy žalobkyně pobírala důchod v Rakousku, proto stěžovatelka vyloučila pro osobní vyměřovací základ. Pro výši důchodu byla žalobkyni započtena doba pojištění v délce 7872 dnů a v celkové délce součtu všech získaných dob 13 630 dnů. Stěžovatelka dospěla k výpočtu procentní výměry ve výši 1844 Kč. Od 1. 5. 2010 byl dílčí starobní důchod žalobkyně zvýšen na 1215 Kč měsíčně. Podle razítka bylo expedováno dne 1. 2. 2011, doručenka ve spisu založena není.

Vyjádření k žalobě ze dne 31. 3. 2011 bylo krajskému soudu stěžovatelkou doručeno dne 4. 4. 2011, přičemž jeho přílohou byla spisová dokumentace stěžovatelky. V tomto vyjádření není žádná zmínka o tom, že ve věci bylo dne 27. 1. 2011 vydáno stěžovatelkou nové rozhodnutí.

Z vyjádření žalobkyně ze dne 21. 4. 2011 doručeným téhož dne krajskému soudu rovněž nevyplývá, že by žalobkyně obdržela nové rozhodnutí stěžovatelky ze dne 27. 1. 2011.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná.**

Z ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Z okolností posuzované věci, které vyplývají ze spisové dokumentace, Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka obdržela dne 23. 12. 2010 nový formulář E 205 AT dokládající dobu pojištění žalobkyně v Rakousku a následně vydala nové rozhodnutí ve věci výše dílčího starobního důchodu žalobkyně dne 27. 1. 2011. V tomto novém rozhodnutí již doba od 1. 1. 2006 do 30. 11. 2006 nebyla považována za dobu pojištění, nýbrž za dobu, po niž žalobkyně pobírala důchod z rakouského důchodového pojištění (Pensionvorschluss Arbeitslosengeldbezug). Z těchto důvodů také stěžovatelka vyloučila tuto dobu pro výpočet osobního vyměřovacího základu. Nejvyšší správní soud dále zjistil, že spisová dokumentace stěžovatelky byla krajskému soudu zaslána spolu s vyjádřením stěžovatelky k žalobě až dne 4. 4. 2011, z čehož vyplývá, že toto nové rozhodnutí již mělo být a zřejmě také bylo její součástí. Nové rozhodnutí stěžovatelky ve věci starobního důchodu žalobkyně bylo vydáno v průběhu řízení před krajským soudem. Žalobkyně proti novému rozhodnutí stěžovatelky nepodala ani námitky, ani žalobu. Z uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dovozuje, že nové rozhodnutí bylo v době rozhodování krajského soudu součástí spisové dokumentace stejně jako jeho podklad, tedy nově vydaný formulář E 205 AT ze dne 27. 12. 2011, na který krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku odkázal.

Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí stěžovatelky na základě přezkumu jediného žalobního bodu, tj. nesprávného hodnocení rakouských dob pojištění, konkrétně období od 1. 1. 2006 do 30. 11. 2006. Přitom ovšem vycházel z toho, že stěžovatelka nedostatečně zjistila skutkový stav věci, když vycházela z původního formuláře E 205 AT ze dne 22. 10. 2009, a s poukazem na nově vydaný formulář E 205 AT, který stěžovatelka v době rozhodování neměla k dispozici, zrušil napadené rozhodnutí stěžovatelky. Krajský soud tedy nevycházel ze skutkového stavu zjistitelného stěžovatelkou, a také jí známého, k datu vydání napadeného rozhodnutí, nýbrž ze skutkového stavu, který mohl být, a také byl, stěžovatelce znám až ode dne 23. 12. 2010. Zároveň ovšem vůbec nezohlednil nové rozhodnutí stěžovatelky ze dne 27. 1. 2011, které již se zřetelem ke všem okolnostem bylo součástí správního spisu stěžovatelky.

Za této situace Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitky stěžovatelky mají vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozsudku i řízení, které jeho vydání předcházelo [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Postupem krajského soudu byla způsobena vada řízení, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť krajský soud rozhodoval podle skutkového

stavu zjistitelného k datu vydání napadeného rozsudku, nikoliv k datu vydání napadeného rozhodnutí. Navíc se krajský soud nevypořádal s dalšími žalobními body, o nichž by v případě dalšího rozhodování stěžovatelky o výši starobního důchodu nebylo rozhodnuto. Jediný pokyn, který krajský soud v napadeném rozsudku stěžovatelce uložil, již byl stěžovatelkou splněn před vydáním napadeného rozsudku, a to novým rozhodnutím ze dne 27. 1. 2011, č. X, vydaným podle ustanovení § 56 zákona o důchodovém pojištění. V dalším řízení bude krajský soud povinen tuto skutečnost výslovně posoudit.

Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že z důvodu procesní ekonomie samostatně nerozhodoval o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to proto, že o věci rozhodl bez zbytečného odkladu a stěžovatelce vyhověl.

V dalším řízení bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v odůvodnění tohoto rozsudku (110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí krajský soud rovněž rozhodne o náhradě nákladů řízení o předmětné kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu